

og leve med at gøre vores pligt i de forskellige situationer.

Den danske befolkning bør fremtidig som hidtil vise sin solidaritet med mennesker i nød. Danmarks bidrag til humanitær intervention er rigtig og nødvendig. Danmark og det internationale samfund skal sende et stærkt signal om, at grove krigsforbrydelser og humanitære katastrofer ikke kan accepteres. Vindes freden lige så effektivt, som krigen er blevet det, kan den humanitære intervention blive et vendepunkt. Man kan sige, at den sætter en standard for, hvad det internationale samfund vil acceptere.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det er en utrolig principiel diskussion, vi har i dag. Også jeg vil gerne starte med at takke DUPI for en utrolig spændende redegørelse, som er god at læse, god at blive klog af. Og tak for muligheden for at få denne her debat i dag, som er så afgørende.

Redegørelsen peger på nogle af de dilemmaer, der eksisterer ved humanitær intervention, og som vi, som deltager i det internationale samfund, må forholde os til.

Det internationale samfund har siden afslutningen på den kolde krig grebet ind i en række konflikter rundt om på kloden. Det seneste eksempel er konflikten i Kosovo, hvor overgrebene på civile var så systematiske og grove, at vi på trods af uenighed i FN's sikkerhedsråd kunne forsvare et militært indgreb.

Hver gang vi har stået over for valget om at give det internationale samfund mandat til at gribe ind, har det automatisk udløst en række af de spørgsmål og dilemmaer, som redegørelsen stiller op for os: Kan vi forsvare at gribe ind i en stats indre anliggender, og hvis vi gør det, på hvilket grundlag? Er orden en forudsætning for sikring af menneskerettigheder, eller er det i virkeligheden sådan, at sikring af menneskerettighederne går forud for orden i det internationale system? Og sådan kan man blive ved.

Det afgørende spørgsmål for os i den forbindelse må være: Hvordan forhindrer vi humanitære katastrofer rundt omkring i verden forårsaget af borgerkrigs-lignende tilstande samtidig med, at vi overholder folkerettens regler, herunder FN-pagtens krav om at respektere andre landes suverænitet?

I Det Radikale Venstre ønsker vi i videst muligt omfang at basere indgreb i humanitære katastrofer på et FN-mandat. Og når det er sagt, erkender vi også, at der kan være situationer,

hvor det af den ene eller den anden grund er svært eller måske umuligt at få FN-systemet til at fungere efter hensigten. Og det grundlæggende spørgsmål i den sammenhæng er da, om vi da blot skal lade stå til og lade den humanitære katastrofe udvikle sig og løbe løbsk. Det vil efter vores opfattelse i Det Radikale Venstre være uansvarligt. Efter vores opfattelse kan der derfor være situationer, hvor en militær indsats imod grove humanitære overgreb kan forsvares, men vi ønsker at understrege, at det absolut må høre til undtagelserne.

Også i Det Radikale Venstre har vi beskæftiget os med forudsætninger, der i givet fald kan tages i betragtning i tilfælde af en intervention – vel vidende, hvor utrolig svært det er at opstille sådanne, og vel vidende, at verden ændrer sig, jf. den forrige ordførers indlæg.

For Det Radikale Venstre er det vigtigt, at vi værner om FN som den ramme, som humanitære interventioner normalt foregår inden for. Vi skal dæmme op for, at kyniske magthavere med koldt overlæg spekulerer i, at FN's sikkerhedsråd ikke kan blive enigt og dermed ikke kan iværksætte humanitære aktioner.

I Det Radikale Venstre vil vi gerne være med til at sikre den hårfine balance, der er mellem de flotte principper i FN-pagten og de realiteter, der desværre alt for ofte trænger sig på. Balancen sikres efter vores opfattelse ved at give rum for den nødvendige fleksibilitet i forbindelse med beslutninger om humanitær intervention.

Det gøres efter vores opfattelse bedst ved fortsat at lægge afgørende vægt på, at humanitære interventioner som udgangspunkt baseres på et FN-mandat, men at der i ganske særlige situationer skal være mulighed for at gå videre. Det er også det, som redegørelsen lægger op til, som jeg læser den, nemlig ved at kombinere den såkaldte status quo-strategi med ad hoc-strategien.

Søren Søndergaard (EL):

Regeringen har skrevet en redegørelse om den humanitære intervention, som stort set er en afskrift af DUPI's analyse og konklusioner, ikke helt, men stort set. Det vil sige, at man fastholder udgangspunktet i FN, Sikkerhedsrådets rolle og funktion, men pointerer, at der kan opstå helt ekstreme situationer, hvor forfølgelse i en stat har et sådant omfang, at det er politisk og moralsk acceptabelt at gribe ind med militær magt og at intervenere i en anden stat, uden at